

Thyroid Hormone Therapy for Older Adults

with Subclinical Hypothyroidism: *the new england journal of medicine*: April 2017

1- در قالب یک کار آزمایی بالینی دو گروهی بر افراد مسن مبتلا به ساب کلینیکال هایپوتیروئید اثر درمان با لوتیروکسین بر دو پیامد اصلی شامل تغییر در امتیاز علائم هایپوتیروئید و خستگی (بر اساس پرسشنامه کیفیت زندگی) و مجموعه ای دیگر از علائم در پی یک سال مداخله و حداقل یک تا حداکثر سه سال پیگیری مورد ارزیابی و مقایسه قرار گرفت.

توضیح مطالب آماری بخش مواد و روش ها و یافته های مبتنی بر آن در بخش یافته

1- متغیرهای عددی نرمال را با میانگین و انحراف معیار گزارش کردند و متغیرهای عددی غیر نرمال را با میانه و دامنه میان چارکی (چارک اول و چارک سوم) گزارش کردند و متغیرهای غیر عددی (کیفی) را با تعداد و درصد گزارش شده اند. متغیرهای عددی نرمال بین دو گروه با استفاده از آزمون تی مستقل و برای متغیرهای غیر عددی با آزمون من ویتنی و متغیرهای غیر عددی بین دو گروه با استفاده از آزمون کای دو مقایسه شده اند. در جدول یک متغیر عددی مثل سن با آزمون تی مقایسه شده است و متغیر عددی مثل تعداد داروهای که بصورت همراه (concomitant medicine) مصرف شده اند که بصورت میانه و دامنه میان چارکی گزارش شده است با آزمون من-ویتنی بین دو گروه مقایسه شده است و متغیر غیر عددی مثل جنسیت با آزمون کای دو بین دو گروه مقایسه شده است. همه متغیرهای این جدول بطور متوازی بین دو گروه توزیع شده و تفاوت معنی دار آماری نداشتند.

2- در جدول 2 که متغیرهای اصلی پژوهش تغییراتشان در هر گروه (نسبت به شروع مداخله) و بین دو گروه با استفاده از روش آماری mixed effect ارزیابی شده است ملاحظه می شود که تغییرات فقط برای متغیر تروپونین و امتیاز توصیفی کیفیت زندگی بین دو گروه معنی دار است. سطح تروپونین در هر دو گروه در انتهای 12 ماه پیگیری کاهش معنی داری داشته است اما میزان کاهش در گروه مصرف کننده لوتیروکسین بطور معنی داری بیشتر است بطوریکه 92/1 واحد در گروه لوتیروکسین کمتر از گروه دارونما است (حداقل 59/1 و حداکثر 24/2 واحد کمتر از گروه دارونما) و در دوره پیگیری نیز چنین تصویری ملاحظه شده است بطوریکه سطح این شاخص بطور متوسط 88/1 واحد (حداقل 45/1 و حداکثر 32/2 واحد کمتر) در گروه مصرف کننده لوتیروکسین کمتر از دارونماست. این تفاوت تغییرات در نمودار 2 نیز وجود دارد و در همه مقاطع پیگیری سطح تروپونین در گروه لوتیروکسین بطور معنی داری پایین تر از گروه دارونما است. در مورد شاخص توصیفی کیفیت زندگی اما میانگین آن در گروه مصرف کننده لوتیروکسین بطور معنی داری نسبت به گروه دارونما افزایش یافته است (0/05 و 0/03=p).

3- در جدول 3 توزیع عوارض جانبی بین دو گروه مورد مقایسه قرار گرفته است. متغیرهای این جدول همگی غیر عددی هستند و بصورت تعداد و درصد گزارش شده اند که بصورت ساده می توانست با آزمون کای دو بین دو گروه مقایسه شود اما از روش آماری رگرسیون مخاطرات متناسب کاکس (Cox regression) استفاده شده است و خطر تجربه این عوارض در مصرف کنندگان لوتیروکسین نسبت به مصرف کنندگان دارونما بررسی شده است و در قالب شاخص نسبت مخاطره HR و فاصله اطمینان برای آن نتایج ارائه شده

است. برای مقال در مورد پیامدهای کشنده و غیر کشنده قلبی مقدار HR=89/0 با فاصله اطمینان (0/47 تا 1/69) بدست آمده است و گرچه خطر در مصرف کنندگان لوتیروکسین 11 درصد کمتر است اما این تفاوت خطر در دو گروه معنی دار نیست زیرا فاصله اطمینان مربوطه عدد یک را شامل است. در مورد سایر عوارض نیز تفاوت معنی داری بین دو گروه وجود ندارد

دکتر آوات فیضی – دانشیار آمار زیستی دانشگاه علوم پزشکی اصفهان- 6-3-96